

[Albrechtsen]

Jeg bliver nødt til at komme med en bemærkning til hr. Anker Jørgensens generelle udtalelser om, hvem der har bevæget sig i den her sag. Jeg synes, at vi bliver nødt til at fastholde, hvad det egentlig er, der er ved at ske. Jeg har ikke bemærket, at den borgerlige regering eller de borgerlige partier, bortset fra det ene punkt, som hr. Gert Petersen var inde på for et øjeblik siden, har rokket sig en tomme, men jeg har bemærket, at de borgerlige partier og regeringen formentlig vil undlade at stemme til en socialdemokratisk dagsorden.

Hr. Anker Jørgensens beskrivelse af, hvem der har rykket sig hvorhen, er efter min opfattelse forkert. Det er socialdemokratiet – sådan ser det beklageligvis ud til at det vil gå i denne debat – der har rykket sig et skridt tilbage mod den politik, som socialdemokratiet tidligere delte med de borgerlige i atomraketsspørgsmålet osv. Jeg synes, at det er nødvendigt, når hr. Anker Jørgensen udtrykker det på den måde, at sige det, men jeg kan ikke skjule, at det er meget skuffende for mig at måtte gå op og præcisere dette forhold.

Formanden:

Så går vi til anden runde.

Lasse Budtz (S):

Hr. Ole Bernt Henriksen stillede mig et konkret spørgsmål, som gik ud på, om man i andet at-punkt, hvori vi foreslår, at man skal støtte et opstillingsstop for mellemdistance- og kortdistanceraketter, således at der kan skabes et bedre grundlag for forhandlinger, tænker både på Øst og Vest. Jeg kan sige til hr. Ole Bernt Henriksen, at det er både Øst og Vest.

Må jeg også sige, at hr. Ole Bernt Henriksen havde en stemmeføring, som var venlig og forstående, om jeg så må sige, over for socialdemokratiets sikkerhedspolitik, som den er udtrykt i denne dagsorden. Det blev senere i debatten understreget af udenrigsministeren, og det ligesom bider sig selv i halen. Det er vi glade for af den simple grund, at vi selv mener – hvilket også er en bemærkning til VS' repræsentant, hr. Albrechtsen – at dagsordenen er en klar fortsættelse og styrkelse af den sikkerhedspolitik, som tidligere er kommet til udtryk i de socialde-

mokratiske dagsordener det sidste par år, og som, hvis jeg husker rigtigt, alle er blevet vedtaget.

Så vil jeg gerne rette et par bemærkninger til partiet venstres nye sikkerhedspolitiske ordfører, hr. Ivar Hansen.

NATO er jo bygget på samarbejde, og samarbejdet er ikke bare en one-way street, som de siger på amerikansk. Det er noget, der går begge veje. Det er et samarbejde mellem suveræne stater, og suveræne stater har, som den kristeligt-demokratiske hollandske forsvarsminister har udtrykt det meget klart, og som jeg citerede, selvfølgelig ret til at tage selvstændig stilling til alle disse meget alvorlige sikkerhedspolitiske problemer. Vi hjælper ingen ved blot at stå ret og derefter bukke for det, der bliver sagt til os. Vi må naturligvis forklare og fortælle, hvad vi mener, især hvad et folketingsflertal mener.

Jeg vil da godt sige, at hvis hr. Ivar Hansen fortsætter som sikkerhedspolitisk ordfører, så er det måske meget praktisk, at hr. Ivar Hansen er lidt mere inde i stoffet. Der ved vil han vide, at socialdemokratiet ikke på noget tidspunkt har foreslået, at Danmark skulle være neutralt eller bevæge sig mod en neutralitet.

Når jeg nu er ved at give gode råd til en ny kollega, så vil jeg også gerne oplyse, at USAs påståede nye observation, om jeg så må sige, mod Stillehavslandene faktisk ikke har noget som helst at gøre med udviklingen i dansk sikkerhedspolitik. Det kan da være meget rart at vide, når man vil beskæftige sig med sikkerhedspolitik.

Så kommer vi til det lange indlæg fra hr. Pelle Voigt. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at man kan fastslå, at det socialdemokratiske dagsordensforslag er et udtryk for, at vi afviser fortsat oprustning. Men jeg erkender selvfølgelig, at vores dagsorden klart er skrevet ud fra den forudsætning, at vi mener, at Danmark skal forblive i NATO.

Men ærlig talt, jeg kan ikke se, at der er særlig stor forskel på de to dagsordener. Måske er det kun et enkelt ord, som ændrer indholdet lidt, og det er ordet »samt«, hvis jeg husker rigtigt. Det er faktisk det eneste, der adskiller de to dagsordener. Jeg synes, at det er ganske interessant også at gøre opmærksom på og tænke over, at hr. Pelle Voigt og hr. Albrechtsen pålægger regeringen i NATO at arbejde for osv., nøjagtig som vi gør. Så